Nenda sündis ka, möllemad ellasid ühhes kous, kaswatasid ja kolisid omma lapsed Jummala kartuses ja armus heaks innimesseks, mis läbbi lapsed Jummala heldust öppisid warrakult ärra tundma, kus nende mele siis ial ei tulnud, mailma himmud ja ihhaldamisped, mis innimest saatwad hukkatusse ja ärrarikkumisse sisse.

Kes siin ma peal tunneb waewa,
Tõstko mötted ülles taewa,
Wigo palwes Issa ette;
Ja kui taal on wagga mötte,
Kül ta saab siis palwe läbbi
Ihho, kui ka hinge abbi! —
Millal sadab Jummal abbi,
Omma helde armo läbbi?
Se on üksi Temma teäda,
Kuida temma wöttab seäda:
Keik on üksi temma käes,
Temma helde armo wäes!

Karro söidab posthobbustega.

Kord juhtus, kui karrotantsitaja omma karruga möda maanteed eddasi läks, et postipois kahhe hobbuse ja tühja wankriga järrele tulli, kes koeo pole olli minnemas. Kui kokko said, pallus karro tantsitaja ennast ka wankrile wötta ja lubbas körtsus heaste wina osta. Postipois, kes kurja ei möttelnud, käskis karrut wankri tahha kinni köita ja ennast wankrile istuda, ja nenda söitsid priskeste eddasi. Kui lähhema körtso ette said, heitis pois ohjad pukki külge ja läksid karrotantsitajaga körtso tuppa. Ni kaua agga kui mehhed körtsus aega wiitsid, nusutas karro wankri ümber ja tundis poisi leiwa haiso, kargas wankrile ja tahtis ka prukosti wötta; agga wata immet! ni pea, kui wankri peale sai ja hobbused hirmsa loma näggid ja temma haiso tundsid, pannid tuhhatnelja minnema, et ellus tulli rattaste alt wälja keris, külladest ja möisadest